

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی قلمرو اجرای قوانین جزایی در مکان در حقوق کیفری ایران و سایر کشورها

محل انتشار:

ششمین کنفرانس ملی علوم انسانی و مطالعات مدیریت (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

امیر سلطان زاده - کارشناس ارشد حقوق کیفری و جرم شناسی، دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

اگر در قوانین داخلی یک کشور مواد قانونی پیش بینی گردد که بتواند علاوه بر جرایمی که در داخل قلمرو آن کشور اتفاق می افتد مقررات خود را نسبت به جرایمی که خارج از قلمرو آن اتفاق افتاده نیز اعمال نماید، آن را امر صلاحیت در مبحث حقوق جزای بین الملل گویند. در حقوق جزای بین الملل پنج نوع صلاحیت به رسمیت شناخته شده که عبارتند از اصل صلاحیت سرزمینی، شخصی فعال و منفعل، واقعی و جهانی. اصل صلاحیت سرزمینی راجع به اعمال مقررات جزایی یک کشور نسبت به جرایمی است که در داخل قلمرو زمینی، دریایی و هوایی آن کشور اتفاق می افتد. اصل صلاحیت شخصی مبتنی بر تابعیت شخص بزهکار و یا بزه دیده است که در خارج از قلمرو آن کشور، جرم توسط تبعه آن کشور ارتکاب یافته یا تبعه آن دولت بزه دیده واقع شده است. اصل صلاحیت واقعی راجع به جرایم اتفاق افتاده در خارج از قلمرو یک دولت که به منافع ملی و اساسی آن لطمه وارد آورده است. و در آخر اصل صلاحیت جهانی که راجع به جرایم شنیع و فجیع بین المللی است که نه تنها نظم عمومی داخلی، بلکه نظم جهانی را مختل کرده و احساسات بشری را بر می انگیزد و تمام دول در راستای مبارزه با چنین جرایمی در مقررات داخلی خود قوانینی را پیش بینی نموده اند. یافته های این تحقیق حاکی از این امر می باشد که اصول مختلف صلاحیت در کشور ایران با سایر کشورها نظیر فرانسه و ایالات متحده دارای شباهت ها و تفاوت هایی است و بعضی کشورها به ویژه کشور ایران در مقررات راجع به اصل صلاحیت جهانی و نیز اصل صلاحیت شخصی منفعل، نیازمند اصلاحاتی در قوانین خود هستند تا علاوه بر تامین نظم عمومی داخلی و بین المللی از بزه دیدگان خود حمایت لازم را به عمل آورند.

کلمات کلیدی:

قلمرو مکانی، صلاحیت حمایتی، حقوق جزای بین الملل، صلاحیت شخصی، صلاحیت جهانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1233580>

